

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. ***, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *, III-И СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Петина Кр. Николова

при участието на секретаря Мариана Любч. Митева
като разгледа докладваното от Петина Кр. Николова Гражданско дело № 20233630102558 по описа за 2023 година

С исковата молба е предявен отрицателен установителен иск за несъществуване на задължение с правно основание чл. 439 от ГПК – въз основа на факти (в случая погасителна давност), настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Делото е образувано по искова молба, подадена от Е. Т. Г. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ ***, срещу „****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от управителите Х.М. и П.В.. В исковата молба се излагат твърдения, че срещу ищцата бил издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 3996/2012 г. на ШРС в полза на „****“ ЕАД, по който било образувано изпълнително дело с № 649/2013 г. на ЧСИ А.Т.. По делото след извършена цесия като кредитор и вискател встъпил ответникът „****“ ЕООД. След отнемане на правата на ЧСИ А.Т. изпълнителното дело било прехвърлено на ЧСИ Р.Р. и било заведено като изп. дело № 8445/2018 г. по описа на този ЧСИ. Твърди се, че по делото не са извършвани никакви действия освен връчване на призовка за доброволно изпълнение и призовка за принудително изпълнение. Делото било перимирано и през 2021 г. било образувано ново изп. дело № 598/2021 г. на ЧСИ Р.Р.. По това дело също не били извършвани никакви действия. Счита, че поради дългият период, в който няма извършвани действия, които да прекъснат давността, е изтекла предвидената в закона погасителна давност. Предвид това моли съда да установи, че поради изтекла погасителна давност не дължи сумите по изпълнителния лист и съответното изп. дело, включваща главници, лихви и разноски (включително тези по изпълнителното производство). Претендира и направените по делото разноски, включително тези по изпълнителното производство.

В хода по същество ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа така предявения иск. Счита, че същият е основателен и доказан. Твърди, че ищцата не дължи както сумите по изпълнителния лист, така и акцесорните вземания. Моли съда да уважи иска и да осъди ответника да ѝ плати сторените по делото разноски, включително тези за събиране на доказателства, платени по изп. дело.

В предоставения на ответника „****“ ЕООД, гр. София едномесечен срок е постъпил отговор, с който се оспорва основателността на иска. Твърдят, че с оглед разрешението по

тълк. дело № 3/2020 г. на ВКС до 26.06.2015 г. давност не е текла. Твърди се, че всички действия, поискани след тази дата прекъсват давността. Изрично е посочено, че такива действия са поискани и по изпълнителното производство, дори са налице плащания след 26.06.2015 г., с които е прекъсвана давността. Излагат твърдения, че перемпцията няма никакво отношение към въпроса за давността. По изложените съображения твърдят, че процесното вземане не е погасено по давност и молят съда да отхвърли иска като им присъди сторените по делото разноски. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, платено от ищцата.

В съдебно заседание ответникът не се явява, а моли делото да бъде разгледано в негово отсъствие. В становището по същество, което са представили писмено на съда, поддържат всички възражения направени в отговора. При условията на евентуалност са направили възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като съобрази твърденията на страните и представените по делото доказателства, установи следното от фактическа страна:

От доказателствата по делото се установява, че по ч.гр.д. № 3996/2012 г. на Районен съд – ***, съдът е издал заповед за изпълнение на парично вземане по чл. 410 от ГПК № 2431 от 16.11.2012 г., с която е осъдил ищцата Е. Т. Г. да заплати на „****“ ЕАД сумата от 684,57 лв. представляваща главница по договор за целево финансиране № 8375710118 от 26.02.2008 г.; сумата от 344,27 лв. представляваща обезщетение за забава за периода 01.03.2010 г. – 31.10.2012 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.11.2012 г. до изплащане на вземането и разноските по делото – 25 лв., държавна такса и 201,73 лв. юрисконсултско възнаграждение. Заповедта за изпълнение на парично вземане е влязла в законна сила и въз основа на нея е издаден изпълнителен лист на 18.12.2012 г.

Въз основа на този изпълнителен лист на 10.06.2013 г. е образувано изп. дело № 20138770400649 по описа на ЧСИ А.Т. с рег. № 877 на КЧСИ и район на действие ШОС. С молбата за образуване на изпълнително дело, подадена на 10.06.2013 г. взыскателят „****“ ЕАД е поискал изрично от съдебния изпълнител извършването на проучване на имуществото на длъжника и предприемане на действия по принудително събиране на вземането – забор на трудово възнаграждение и други вземания на длъжника от трети лица.

На 11.06.2013 г., ведно с изготвяне на призовката за доброволно изпълнение, ЧСИ е насрочил и опис на движими и недвижими вещи на длъжника на обитавания от него адрес за 09.07.2013 г. Призовката за доброволно изпълнение е връчена на длъжника на 19.06.2013 г. На 27.06.2013 г. към делото е присъединена като кредитор и НАП. Насроченият опис не е извършен. На 18.02.2015 г. на длъжника е изпратена призовка за принудително изпълнение, в която обаче няма посочен конкретен изпълнителен способ. Същата не е връчена на длъжника, тъй като връчителят е установил, че тя се намира в чужбина.

Със заповед на министъра на правосъдието архива на ЧСИ А.Т. е прехвърлен временно на ЧСИ Р.Р., тъй като ЧСИ Тонев е бил с временно отнета правоспособност. Изп. д. № 20138770400649 на ЧСИ А.Т. е преобразувано в изп. д. № 20189310408445 на ЧСИ Р.Р. На 16.04.2019 г. е отнета окончателно правоспособността на ЧСИ А.Т..

На 27.04.2018 г. ответникът „****“ ЕООД са уведомили ЧСИ, че по сметка на взыскателя било постъпило частично плащане на 08.12.2017 г. в размер на 20 лв. и са помолили тази сума да бъде приспадната от вземането по изпълнителното дело. На този етап по изпълнителното дело няма информация за извършено прехвърляне на вземането и защо „****“ ЕООД се идентифицират като кредитор и взыскател.

На 28.10.2021 г. по делото е постъпила молба от „****“ ЕООД, че молят да им бъде изпратен изпълнителният лист по делото. С постановление на ЧСИ от същата дата производството по делото е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 от ГПК – по молба на взыскателя. На 26.07.2022 г. по изп. д. № 20189310408445 на ЧСИ Р.Р. е постъпила молба от „****“ ЕООД, с която иска да се извърши справка за наличие на трудови договори и при установяване на такъв – да се наложи забор. Няма ответно действие на ЧСИ.

Междувременно обаче няколко месеца по-рано – на 03.11.2021 г. – „****“ ЕООД са поискали от ЧСИ Р.Р. да образува ново изпълнително дело по процесния изпълнителен лист. В молбата „****“ ЕООД посочват, че с договор за цесия от 23.02.2015 г. вземането е прехвърлено от кредитора по изпълнителния лист на тях. По тази молба е образувано на 03.11.2021 г. изп. д. № 20219310400598 по описа на ЧСИ Р.Р.. С молбата за образуване на изпълнителното дело е поискано да се извърши заповест за наемане на банкови и спестовни сметки на длъжника. По това изпълнително дело няма предприети действия по принудително изпълнение.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Предявеният с исковата молба иск е с правно основание чл. 439 от ГПК – за установяване на несъществуване на задължение въз основа на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание – в случая това е изпълнителния лист. Искът е отрицателен установителен и тъй като ищецът твърди, че вземането срещу него е погасено поради изтичане на предвидената в закона 5-годишна давност, това прехвърля тежестта за доказване върху ответника, който трябва да докаже, че в периода от издаване на изпълнителния лист до предявяване на иска са извършвани изпълнителни действия, които да прекъсват давността и срокът между тях е по-малък от 5 години. Тук трябва да се посочи, че предмет на делото е дължимостта на сумите по издадения изпълнителен лист, а не тези, които са акумулирани впоследствие – разноски по изпълнителното дело и други.

За да установи съдът дали за вземането на „****“ ЕООД срещу Е. Т. Г. е настъпила предвидената в закона давност, следва да съобрази Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, както и Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС. С първото от двете цитирани тълкувателни решения е прието, че давността се прекъсва с всяко поискано или предприето изпълнително действие срещу длъжника, т.е. че в рамките на изпълнителния процес тече давност, а изпълнителните действия по събиране на вземането я прекъсват, като от всяко такова поискано или предприето действие започва да тече нова давност, с което обявяват за изгубило сила Постановление № 3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Със същото тълкувателно решение е прието, че когато взискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. "д" ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. С второто тълкувателно решение върховните съдии приемат, че Постановление № 3/1980г. на Пленума на Върховния съд, губи сила от датата на постановяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т.е. до тази дата се прилагат разрешенията на Постановление № 3/1980 г. относно това, че по време на изпълнителния процес давност не тече.

Предвид това и с оглед установените по делото факти, съдът намира следното:

С влизането в сила на съдебния акт, който установява вземането започва да тече 5-годишна давност за процесното вземане. Това означава, че с влизане в сила на заповедта за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 3996/2012 г., за вземането е започнала да тече давност, която е 5-годишна за всички вземания, независимо от техния характер.

Съгласно разрешението по Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС в периода до 26.06.2015 г. давността за процесното вземане не е текла, т.е. била е спряна. По изп. дело № 20138770400649 по описа на ЧСИ А.Т. няма извършени валидни действия по принудително изпълнение. Такива са поискани само с молбата за образуване на изпълнителното дело, а няма предприети такива от ЧСИ. Съдът счита, че не може да се вземат предвид като валидни действия насрочения опис на движими вещи и недвижим имот за 09.07.2013 г., тъй като липсва каквато и да е индивидуализация на

тези вещи (поне да е посочено къде се намират) или на имота. Няма валидно действие описано и в призовката за принудително изпълнение от 18.02.2015 г. – там няма въобще посочен изпълнителен способ. Предвид това трябва да приемем, че макар да няма изрично изявление на ЧСИ в този смисъл, на 11.06.2015 г. делото вече е било перимирано, поради изтичане на две години, в които няма извършвани действия по принудително изпълнение. Независимо от липсата на изрично изявление на ЧСИ за прекратяване на делото, от тази дата започва да тече нова давност.

На 27.04.2018 г. ответникът „****“ ЕООД са уведомили ЧСИ, че по сметка на вискателя било постъпило частично плащане на 08.12.2017 г. в размер на 20 лв. Съдът счита, че не са налице основанията на чл. 116, б. „а“ от ЗЗД, за да се приеме, че е налице признание на вземането. Наистина в определени случаи доброволното плащане може да се приеме за признание на вземането. Доколкото обаче, за да е налице признание – дали изрично или с конклюдентни действия – трябва от изявлението на длъжника да е достатъчно ясно, че не оспорва вземането. Първо, по делото няма никакви доказателства, че такова плащане наистина е постъпило – имаме само изявление на лице, което дори и не е страна по изпълнителното дело, тъй като на този етап от производството „****“ ЕООД все още не са уведомили ЧСИ за извършената цесия. Освен това плащането на част от вземането не означава, че се признава цялото вземане. Трябва от обстоятелствата по делото да става ясно, че длъжникът признава задължението към кредитора. Впечатление прави, че се твърди, че плащането е извършено по сметка на вискателя (неясно кой „****“ ЕАД или „****“ ЕООД), но на съда е служебно известно, че ищцата е имала поне още едно друго задължение към „****“ ЕАД, които също са прехвърлени на „****“ ЕООД). В настоящото производство няма никаква яснота какво, на кого и защо е платила. По тази причина няма как да се приеме, че това плащане представлява признание на вземането с конклюдентни действия.

Давността е спряна на 13.03.2020 г. на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. Давността е започнала отново да тече на 21.05.2020 г. Това означава, че давност не е текла за период от 2 месеца и 7 дни. Този срок следва да се добави към давностния срок от 5 години.

Това означава, че давността за процесното вземане би изтекла на 18.08.2020 г. – след изтичането на срок от 5 години, 2 месеца и 7 дни след 11.06.2015 г.

В рамките на приложените по делото писмени доказателства от завереното копие на изп. дело № 20138770400649 на ЧСИ А.Т. или на изп. д. № 20189310408445 на ЧСИ Р.Р. няма данни за предприето друго изпълнително действие до 18.08.2020 г. Тук трябва да се отбележи, че прекратяването на делото на 28.10.2021 г. от ЧСИ е било абсолютно безпредметно, тъй като, както бе посочено по-горе на 11.06.2015 г. производството по делото вече е било перимирано. Валидността на поисканите или извършените по изп. д. № 20219310400598 по описа на ЧСИ Р.Р. действия по принудително изпълнение е без значение, тъй като към тази дата вземането е погасено поради изтичане на погасителната давност. С погасяването по давност на вземанията, установени по изпълнителния лист се погасяват по давност и акцесорните вземания.

С оглед на това съдът намира, че погасителната давност за процесното вземане е изтекла и то вече не може да бъде събирано по принудителен ред. Предвид това предявеният иск се явява изцяло основателен.

За разноските:

От страна на ищеца е направено искане по чл. 78, ал. 1 от ГПК – за заплащане на разноските, направени от него в производството. Ответната страна е направила възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, поради което преди разглеждане на въпроса за размера на дължимите разноски, съдът следва да разгледа първо възражението по чл. 78, ал. 4 от ГПК. По делото ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв. За да прецени дали този хонорар е прекомерен съдът взе предвид следното: с решение от 25.01.2024 г. по С-438/22 на Съда на Европейския съд е прието, че Наредба № 1 от 9.07.2004

г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения противоречи на член 101, параграф 1 от ДФЕС за неограничаване на свободата на конкуренцията и на основание чл. 101, параграф. 2 от ДФЕС подобни споразумения са нищожни. На основание чл. 4, параграф 3 от ДЕС съдилищата не следва да прилагат подобни норми. Доколкото това означава, че съдът няма друг начин как да прецени дали платеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, тъй като чл. 78, ал. 4 от ГПК препраща към нищожен според европейското законодателство акт и тъй като няма друг ред за определяне на депозитът, то това следва да става изцяло по преценка на съда. За да направи тази преценка, съдът съобрази – фактическата и правна сложност на делото, броя на проведените заседания, материалния интерес и др. Предвид това съдът намира, че платения от ищцата адвокатски хонорар в размер на 700 лв. не е прекомерен.

Предвид изложеното и с оглед изводите на съда за основателност на исковете на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съдът намира, че ответникът следва да заплати изцяло направените от ищеца разноски в производството, възлизащи в общ размер на 700 лв. адвокатско възнаграждение, 50 лв. платена държавна такса и 106,80 лв. разноски за събиране на писмени доказателства. Последната сума е платена от ищцата с цел снабдяване с писмени документи от ЧСИ, които са й били необходими за завеждане на делото. Тези разноски следва да й бъдат възстановени.

Водим от всичко гореизложено и на основание чл. 235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо „****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от управителите Х.М. и П.В., че Е. Т. Г. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ ***, **НЕ ДЪЛЖИ** сумите по изпълнителен лист от 18.12.2012 г., издаден въз основа на заповед за изпълнение на парично вземане по чл. 410 от ГПК № 2431 от 16.11.2012 г. по ч.гр.д. № 3996/2012 г. на Районен съд – ***.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от управителите Х.М. и П.В., **ДА ЗАПЛАТИ** на Е. Т. Г. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. „****“ ***, **СУМАТА** от **856,80 лв.** (осемстотин петдесет и шест лева и осемдесет стотинки), представляващи направените от ищцата разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване от страните в двуседмичен срок, който започва да тече от връчване на съобщенията за изготвянето му на страната.

Съдия при Районен съд – ***: _____